

der kan være Tale om, at det skulde være en Undskyldning, at en Minister har en Statsraadsbeslutning for sig, naar han veed, at den Gjerning, han skal udføre, er ulovlig.

Indenrigsministeren: Jeg skal blot gentage, hvad jeg begyndte med at udtale, at jeg erkjendte, at efter den Stilling, som fra Folkethingets Side var indtagen i Sagen, vilde Consequentsen føre til den Indstilling, der er gjort af Udvalget, og at jeg ikke vilde gaae dybere ind paa Sagen end blot fremstille, hvad der kunde siges fra en anden Side.

Niemroth: Jeg vil blot tillade mig at gjøre opmærksom paa, at det hele Spørgsmaal, som her har været omvendt mellem den høitærede Indenrigsminister og de to Herrer af Thinget, som have talt, absolut er et Spørgsmaal, som maa afgjøres af Rigsretten, saa at alt Raisonnement derom her i dette Dieblst er aldeles ørkesløst; thi, hvad enten de Herrer antage den ene eller den anden Mening, er den slet ikke bindende for Rigsretten (H. Hage: Rigsdagen forbeholder, den foreskriver ikke!)

Mowad: Jeg troer ikke, at den sidste ærede Taler egentlig har opfattet Spørgsmaalet. Der er her Tale om en Bevilling, og, hvis Rigsdagen gif ind derpaa uden noget Forbehold, saa gav Rigsdagen derved sit Bifald til en Deel af disse ulovmedholdelige Udgifter; ved Forbeholdet forebygge vi derimod, at det saarer dette Udseende, og vi forbeholde os vor Ret til at gjøre Ansvarer gjældende. Jeg troer ikke, at der her er Nogen tilstede, der i den Grad er uvidende om Forholdene, at de skulle trænge til den ærede Rigsdagsmands Belæring: „at Folkethinget ikke er Dommer, men kun Anklager“.

Scherning: Ja, det var noget nær det Samme, jeg vilde have bemærket. Her foreligger jo to Spørgsmaal, hvoraf det ene til-

sældigt er kommet under Behandling, men ikke kunde blive ubesvaret, naar det først var kommet frem, medens det andet er kommet frem under Sagen selv. Hvad der er kommet frem under Sagen selv, er jo simpelt hen det, at, efterat en Sag af denne Natur er gjort til Gjenstand for Anklage, kunne vi ikke bevilge den uden Forbehold; dette er ogsaa indrømmet fra Ministeriets Side; det er saa simpelt, at det neppe kan omtvistes, og det har jo Intet med Rigsretsagen at gjøre. Det andet Spørgsmaal, som tilfældigt er kommet frem ved denne Leilighed, er, hvorledes en Minister var stillet, som opfyldte en kongelig Ordre, der havde den anden Ministers Paa-tegning, og om han derved for sin Person var frigiort, om han altsaa var berettiget til uden Ansvarlighed at handle efter den kongelige Ordre. Naar dette Spørgsmaal er kommet frem i denne Almindelighed, har det heller ikke med den nuværende Rigsretsaction at gjøre, men det har at gjøre med de forskjellige Bestrægtninger, hvorunder Ministeriet og hvorunder Folkethinget seer Sager af denne Natur. Saa ofte en Sag af denne Natur kommer frem, seet af Ministeriet fra en egen Side, fra en saadan Side, som Folkethinget eller idetmindste endeel af Folkethingets Medlemmer ikke troe at kunne see den fra, naar Bevillingsretten skal haandhæves i sin sande Betydning, saa er det nødvendigt, at der maa finde Modsigelse Sted, men dermed bliver det enkelte foreliggende Tilfælde hverken afsømt eller bragt for Retten. Det almindelige Principspørgsmaal er: Kan en Minister frigjøre sig for sin Ansvarlighed derved, at en anden Minister har stillet sin Ansvarlighed i Borgen og saadet en kongelig Underkrift? og der er det ogsaa min Formening, at dermed kan han ikke være dækket, thi det er den Maade, hvorpaa Repræsentationen kan bringe Ministeriet i dets Heelhed til at stille sig ved en Minister, som vil benytte et saadant Middel, for, til en vis givne Tid, at beherske Forholdene.